

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2004-2005

7 oktober 2004

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WONEN, STEDELIJK BELEID, INBURGERING EN GELIJKE KANSEN

Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de implicaties van de wijzigingen aan het decreet ter bestrijding van de leegstand en verkrotting

Vraag om uitleg van de heer Rob Verreycken tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het door de federale regering aangekondigde onderzoek naar het kiesgedrag in steden en de betrokkenheid van de Vlaamse overheid daarin

Commissie voor Wonen, Stedelijke Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen

Donderdag 7 oktober 2004

VOORZITTER : De heer Jan Penris

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.00 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de implicaties van de wijzigingen aan het decreet ter bestrijding van de leegstand en verkrotting

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Berx tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de implicaties van de wijzigingen aan het decreet ter bestrijding van de leegstand en verkrotting.

Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het decreet ter bestrijding van de leegstand en verkrotting werd tijdens de vorige legislatuur gewijzigd. Daardoor bestaan nu drie soorten belasting, meer bepaald een Vlaamse heffing, een gemeentelijke heffing naar gewestelijk model en een gemeentelijke heffing die gebaseerd is op de gemeentelijke autonomie.

Als gevolg van die wijziging krijgen eigenaars van panden een betere rechtsbescherming. Op zich is dat een goede zaak, maar de vraag is wel of die rechtsbescherming nu niet te ver gaat. Er zijn drie mogelijke procedures. Zo kan een procedure worden ingesteld tegen de vaststelling van leegstand en verkrotting. Een tweede mogelijkheid is de opname van het pand in een inventaris. Tot slot kan ook verzet worden aangetekend tegen de aanslag zelf.

De stad Antwerpen heeft deze overeenkomst met het gewest opgezegd om zelf in te staan voor het

inventarisbeheer. De kosten die daarmee gepaard gaan, liggen immers veel hoger dan vroeger het geval was. De decreetswijziging had tot gevolg dat voor 2002 en 2003 geen leegstandsheffing zou worden geïnd. De rechtsbescherming was toen niet zo uitgebreid en men vreesde voor een teveel aan procedures.

Mijnheer de minister, hoeveel gemeenten hadden voor de inwerkingtreding van het nieuwe decreet een overeenkomst met het Vlaams Gewest voor het inventarisbeheer ? Vindt u dat er stappen moeten worden gezet om te vermijden dat de overeenkomsten worden opgezegd ? Het lijkt me toch de bedoeling dat zoveel mogelijk gemeenten gebruikmaken van de mogelijkheid in artikel 25 om zelf een overeenkomst met het gewest te sluiten. Welke maatregelen zult u nemen om te vermijden dat gemeenten hun overeenkomst met het Vlaams Gewest opzeggen ?

Mijnheer de minister, voorziet u in een compensatie voor die gemeenten ? Normaal zou een deel van de opbrengst van die belasting naar de gemeenten worden doorgestort.

In het regeerakkoord wordt ook voorzien in een bonussysteem. Is dat een manier om zoveel mogelijk gemeenten over de brug te halen om een overeenkomst te sluiten met het Vlaams Gewest ?

Zullen de bijkomende maatregelen die u nog moet nemen, vooral bedoeld zijn om de gemeenten te ondersteunen in hun gemeentelijke autonomie ? De vrees leeft nu dat de gemeenten heel weinig bewegingsvrijheid hebben om nog zelf een aantal dingen te doen op het vlak van de leegstandsheffing.

Mijnheer de minister, u kunt maar vrijstelling geven van de gewestelijke heffing als de gemeenten

Berx

in die overeenkomst stappen. Als de gemeenten een eigen stelsel hebben, dan is er geen grondwettelijke grondslag om die vrijstelling te geven. Hoe zult u een dubbele belasting vermijden ?

De voorzitter : Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik hoop dat we de constructieve samenwerking van de vorige legislatuur tijdens deze legislatuur kunnen voortzetten.

Het verhaal van de leegstand is inderdaad een van die kwelgeesten die bij tijd en wijle de kop opsteekt. Toen ik op 10 juni 2003 in functie trad, lag er een stapel brieven op mijn bureau van burgers die zich beklagden over de toepassing van het leegstandsdecreet uit 1996. Als één decreet heeft bijgedragen tot de verzuring in Vlaanderen, dan is het wel het leegstandsdecreet. De toepassing daarvan heeft geleid tot een aantal perfide neveneffecten die de opstellers van het decreet nooit hadden voorzien.

Tot dusver zijn er 66.422 heffingen opgelegd, waar 39.143 bezwaren op zijn ingediend. Dat betekent dat op 59 percent van de heffingen een bezwaar is ingediend. Over 28.122 van die 39.143 is een beslissing genomen. Voor de andere 11.022 is dat nog niet gebeurd. Van die 28.122 hebben de klagers in 15.065 gevallen gelijk gekregen. Dit betekent dat de klagers in 53,6 percent van de gevallen gelijk hebben gekregen. Hieruit blijkt dat de reglementering niet klopt, dat de doelstelling niet wordt bereikt en er heel wat onrechtvaardigheid wordt gecreëerd. Van de 11.022 onbesliste dossiers hebben er 8.000 betrekking op het laatste heffingsjaar, namelijk 2002. Er zijn er nog een paar vertrokken in 2003, die daarna echter werden ingetrokken.

We zijn nu bezig met een inhaalbeweging. We verwerken nu 1.300 dossiers per maand. Dit gebeurt niet meer door Abafim, maar wel door Ernst & Young en Deloitte & Touche. We hebben dit gedaan omdat de situatie ons boven het hoofd was gegroeid. Zelfs die bureaus zeggen me dat ze hun contract niet willen verlengen. Dat is een reden te meer om een aantal zaken te veranderen.

Mijnheer de voorzitter, zoals u weet, kende ik deze materie voordien niet. Eén zaak voelde ik echter

heel duidelijk : zeker wat de leegstandsheffing betreft, werd alles gestuurd vanuit Brussel. Er gebeurde zelfs geen plaatsbezoek, maar er werd gewerkt op basis van lijsten. Het ging om huizen waar niemand gedomicilieerd was. Die werden als basis genomen om de procedure van de leegstandsheffing op te starten.

Doordat de diensten niet ter plaatse gingen, ontstonden de eerste misverstanden en werden de eerste fouten begaan. Voor mij was het duidelijk dat hier de principes van de subsidiariteit moeten worden toegepast. Een leegstandsheffing werkt slechts als die wordt ingesteld door het niveau dat het dichtst staat bij de burger en als dat gebeurt op de plaats waar zich het probleem van de leegstand en de verkrotting voordoet, namelijk in de gemeente. Dat was dan ook mijn uitgangspunt.

We hebben aanpassingen doorgevoerd. Uiteindelijk heeft onze ex-collega, mevrouw De Martelaer, heel wat inspanningen geleverd. Die hebben geleid tot een nieuw decreet, waarin staat dat het nog steeds om een gewestelijke heffing gaat. Op basis van artikel 25 kunnen de gemeenten echter vrij gemakkelijk het initiatief in eigen handen nemen.

Er is dus het Vlaamse systeem, waarbij het de gemeenten vrij staat opcentiemen te heffen. Daarnaast kan ook de lokale overheid optreden. Ik ben daar een groot voorstander van. Er wordt dan nog steeds gewerkt binnen het Vlaams kader. Het is echter mogelijk eigen accenten te leggen. Daarbij is het belangrijk dat misverstanden kunnen worden voorkomen. Een lokale huisvestingsdienst weet best wanneer mensen bezig zijn met renovatie of restauratie. Het gebeurt immers heel vaak dat mensen dat zelf doen. In plaats van de zaak op een paar maanden af te werken, hebben ze soms 2 jaar nodig, afhankelijk van de tijd en de beschikbare financiën. De werken schieten wel op, maar misschien niet met de snelheid die in de leegstandsbepalingen staat opgenomen. De mensen zijn niet van kwade wil. De lokale overheid weet dat ook, want ze ziet wat er op een maand tijd is gebeurd.

De derde variant is dat de gemeenten verantwoordelijk worden, los van de hele reglementering, op basis van de eigen lokale, fiscale autonomie. Ik vind het echter principieel onrechtvaardig dat er twee heffingen zijn : een Vlaamse en een gemeentelijke. Als de gemeente een eigen heffing invoert, dan heb ik daar geen greep op, noch in mijn hoedanigheid

Keulen

van minister van Wonen, noch in die van Binnelands Bestuur.

Mevrouw Berx, ik heb deze inleiding gegeven om het kader te schetsen waarbinnen die aanpassingen zijn gebeurd. Iedereen was het ook eens over de problemen. De manier om eruit te raken, was niet altijd zo eenvoudig omdat sommigen ervoor vreesden dat de leegstandsheffing volledig zou worden afgeschaft. Ik ben altijd voorstander geweest van een lokale oplossing. De regeling kan inderdaad corrigerend werken.

Voor mij gaat het dus om een corrigerende en geen financierende heffing. Een aantal gemeenten zit op het verkeerde spoor. Ze zien die heffing als een vorm van belastingen, van inkomsten. De doelstelling is echter net dat die belasting verdwijnt. Dat zou een goede zaak zijn. Het zou immers betekenen dat er op het lokaal vlak iets gebeurt inzake de leegstand en de verkrotting.

Mevrouw Berx, ik zal nu antwoorden op uw concrete vragen. Voor de inwerkingtreding van het gewijzigde heffingsdecreet stonden 59 gemeenten in voor het beheer van de gewestelijke inventaris. Tot nu toe hebben enkel Antwerpen en Zandhoven beslist om zelf een eigen leegstandsreglement op te stellen. Dit gebeurt dus op basis van de eigen lokale, fiscale autonomie.

Op uw tweede vraag antwoord ik ontkennend. Ik heb steeds verdedigd dat in het kader van het subsidiariteitsbeginsel leegstand zo dicht mogelijk door de lokale overheid moet worden bewaakt. Ik ben dus zeker niet tegen de idee dat gemeenten een eigen gemeentelijk heffingsstelsel ontwikkelen los van een Vlaams systeem. In het kader van het subsidiariteitsbeginsel en op basis van artikel 25 is dat zelfs een gezonde evolutie. Het gaat dan niet om een lokale heffing bovenop een Vlaamse.

In het decreet zijn geen alternatieve vergoedingen ingesteld. We hebben duidelijk gekozen voor een cesuur voor 2002 en 2003. Op een bepaald ogenblik is een omslag nodig. Uit mijn inleiding blijkt dat het allemaal een moeras was geworden. Daarom trekken we er een streep onder en beginnen we na een adempauze opnieuw. De cesuur doet zich dus voor in het werkjaar 2003-2004. Het moet duidelijk zijn dat de leegstandsheffing een regulerende

en geen financierende maatregel is. De heffing past in een algemeen beleid van kwaliteitsbewaking.

De vierde vraag luidt : hoeveel gemeenten zijn reeds ingegaan op de mogelijkheid die het gewijzigde decreet biedt om in uitvoering van een overeenkomst met de Vlaamse regering een eigen heffingstelsel te hanteren ? Tot vandaag weet ik enkel dat de stad Mechelen op basis van artikel 25 een eigen leegstandsheffing wil invoeren. Zo'n heffing zal losstaan van wat op het Vlaamse niveau gebeurt. Het decreet is nog jong : het is pas in augustus in het Staatsblad gepubliceerd. We moeten nog een uitvoeringsbesluit uitwerken om artikel 25 echt ten uitvoer te leggen. Het is dus nog veel te vroeg om hier al definitieve conclusies aan te verbinden.

De vijfde vraag luidt : wordt het bonussysteem waarin in het regeerakkoord is voorzien, gebruikt in de overeenkomsten die nu worden gesloten tussen de Vlaamse regering en de gemeenten die een eigen heffingstelsel willen invoeren ? In het regeerakkoord is in een bonus voorzien voor gemeenten die zelf instaan voor de heffing, en dat dus in de plaats van het Vlaams Gewest doen. Met die bonus willen we artikel 25 uitvoeren en ook in de geest ervan de gemeenten aanmoedigen om op hun grondgebied volledig autonoom op te treden. Het is bijgevolg niet bedoeld voor de gemeenten die een eigen, bijkomend stelsel invoeren dat naast het gewestelijke stelsel staat. Het is niet de bedoeling om de uitbouw van twee naast elkaar bestaande stelsels aan te moedigen. Het Vlaams Gewest kiest er daarom voor om de toepassing van artikel 25 door de gemeenten te stimuleren.

Dat creëert wel een praktisch en misschien ook een budgettair probleem. De praktische gevolgen van het decreet zijn niet echt in het regeerakkoord opgenomen. De begrotingsbesprekingen zijn vandaag bijna afgerond, en in de begroting is daarmee als dusdanig geen rekening gehouden. Ik verberg dat niet. Dat zou er misschien nog wel van kunnen komen, maar door onze huidige aanpak om erg voorzichtig met de Vlaamse centen om te springen ligt dit niet in het verschiep.

Vraag zes luidt : is het een doelstelling van de in het gewijzigde decreet opgenomen overeenkomst tussen de gemeente en de Vlaamse Regering om een goede ondersteuning en rechtszekerheid aan de gemeenten aan te bieden door bijvoorbeeld criteria voor leegstand en verkrotting, regels voor het

Keulen

inventarisbeheer en mogelijkheden voor de geschilprocedure aan te reiken? Dat is evident. Als communalisten moeten we ervoor zorgen dat de gemeenten hun werk goed kunnen uitvoeren. Er komt een uitvoeringsbesluit waarin de criteria worden uitgewerkt voor de gemeenten die een volledig zelfstandig heffingsstelsel ontwikkelen. Elk autonoom gemeentelijk heffingsstelsel dat in de plaats van het gewestelijke komt, moet ten minste de gewestelijke waarborgen overnemen, onder meer inzake de beroepsmogelijkheden voor de burger. In uitvoering van artikel 25 moet het Gewest nagaan of het gemeentelijk heffingsstelsel gelijkwaardige waarborgen biedt. Dit kader moet ertoe bijdragen dat de rechtszekerheid gewaarborgd blijft.

Ik druk me in mensentaal uit. Vandaag is de beroepsprocedure op lokaal niveau nog niet vastgelegd. Dat moet in het uitvoeringsbesluit worden uitgewerkt. Wellicht moet daartoe een gemachtigde opzichter of gemachtigde ambtenaar worden aangesteld. We kunnen ons afvragen of men op het niveau waar de heffing wordt opgelegd, ook in beroep kan gaan. Op Vlaams niveau gebeurt dat al. Vlaanderen organiseert de heffing, en voor een beroep moet de burger aankloppen bij Abafim. Dat kan dus, en we werken aan een gelijkaardig systeem voor het lokale niveau.

Vraag zeven luidt : zal het Vlaams Gewest in de toekomst de leegstands- en verkrottingsbelasting blijven heffen in gemeenten die een eigen heffingsstelsel hanteren, maar dit doen zonder een overeenkomst met de Vlaamse regering af te sluiten? Vindt de minister het wenselijk een dubbele belasting te behouden : eentje van het Vlaams Gewest en eentje van de gemeenten? Het decreet staat dat toe. De gemeentelijke en stedelijke fiscale autonomie laat ook niet toe dat we dat zouden verhinderen. We moeten daarover met de gemeenten en steden eens overleggen. Het decreet is nog jong, maar een dubbele heffing kan nooit de bedoeling zijn.

Het stoort me dat sommige gemeenten de heffing opvatten als een financieringsinstrument. Dat gaat in tegen de geest van het leegstandsdecreet van 1995 en van het gewijzigde decreet van 2004. Het is geen bron van inkomsten, maar een belasting die zichzelf na verloop van tijd opheft, naarmate iets aan de leegstand en de verloedering gebeurt.

Ik wil daarover met de gemeenten overleggen. Meer kan ik daar niet aan doen.

De voorzitter : Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx : Het is van belang dat de minister ons tijdig informeert over hoeveel en welke gemeenten een overeenkomst afsluiten en meewerken aan de heffing om de leegstand en verkrotting zo goed mogelijk te bestrijden. De gemeenten moeten wel voldoende vrijheid krijgen om een regeling uit te werken die rekening houdt met de eigen noden en belangen. Het kan niet dat het Vlaams Gewest een carcan oplegt dat tot extra kosten kan leiden en bijgevolg de gemeenten veel eerder zal ontmoedigen om mee te werken.

De voorzitter : Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen : Inderdaad. In het Vlaams regeerakkoord staat dat we een fiscaal pact met de lokale besturen zullen sluiten. Het voorkomen van overlappende of dubbele belastingen zou een item van dit pact kunnen vormen. Los van de financiering van steden en gemeenten wordt de burger hier de dupe van. Het beleid moet de burger ten goede komen. Hij mag er het lijdend voorwerp niet van vormen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Rob Verreycken tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het door de federale regering aangekondigde onderzoek naar het kiesgedrag in steden en de betrokkenheid van de Vlaamse overheid daarin

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Verreycken tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het door de federale regering aangekondigde onderzoek naar het kiesgedrag in steden en de betrokkenheid van de Vlaamse overheid daarin.

De heer Verreycken heeft het woord.

De heer Rob Verreycken : Mijnheer de voorzitter, ik zou hier graag enkele vragen stellen over het ini-

Verreycken

tiatief van federaal minister Dupont ten aanzien van het grootstedenbeleid. Deze demarche heeft in Vlaanderen immers heel wat wenkbrauwen doen fronsen.

Minister Dupont heeft aangekondigd dat hij, onder meer in de Vlaamse steden Antwerpen en Gent, een grootschalig wetenschappelijk onderzoek wil laten uitvoeren. Volgens een bepaald krantenartikel wil hij achterhalen 'waarom de mensen gestemd hebben zoals ze gestemd hebben'. Dit onderzoek zou door enkele universiteiten worden uitgevoerd en zou onder meer diepte-interviews met bewoners en debatten met inwoners van deze Vlaamse steden omvatten. Blijkbaar wil hij op deze manier achterhalen hoe het stedelijk beleid in de Vlaamse steden door de bewoners wordt ervaren en wat de effecten van dit beleid precies zijn.

Mij lijkt het duidelijk dat diverse aspecten van het stedelijk beleid tot de Vlaamse bevoegdheden behoren. Ik denk hierbij aan de inburgering van vreemdelingen, aan de sociale huisvesting, aan de ruimtelijke ordening en aan de voogdij over de gemeentelijke besturen. Het lijdt met andere woorden geen twijfel dat dit door een federaal minister aangekondigd onderzoek ook zal handelen over Vlaamse bevoegdheden en over de manier waarop het Vlaams beleid op het terrein wordt ervaren.

Aangezien ik nieuw ben in het Vlaams Parlement, zal het allicht nog even duren voor ik een exact beeld van de bevoegdheidsverdeling tussen dit parlement en de andere bestuursniveaus heb. Voor alle zekerheid heb ik er de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 op nageslagen. Artikel 6 bis van deze wet lijkt me van toepassing op deze situatie. De federale overheid kan wetenschappelijk onderzoek verrichten op het terrein van de gewest- en de gemeenschapsaangelegenheden, maar enkel indien vooraf aan de betrokken overheid een voorstel tot samenwerking wordt voorgelegd en indien de Federale Raad voor Wetenschapsbeleid vooraf een advies formuleert. De betrokken gemeenschappen of gewesten hebben steeds de mogelijkheid om, ook namens de instellingen die onder hun bevoegdheid vallen, elke medewerking te weigeren.

Mijnheer de minister, bent u van oordeel dat dit door minister Dupont aangekondigd onderzoek

zich onvermijdelijk op het domein van de Vlaamse bevoegdheden zal begeven? Meent u dat minister Dupont, zoals bepaald in de bijzondere wet van 8 augustus 1980, de Vlaamse overheid eerst een voorstel tot samenwerking moet voorleggen? Is de Vlaamse overheid al gecontacteerd in verband met een dergelijk voorstel tot samenwerking? Vindt u dat de Vlaamse overheid en haar instellingen hun medewerking aan een dergelijk onderzoek moeten verlenen?

De voorzitter : Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen : Mijnheer de voorzitter, ik ken het initiatief van federaal minister Dupont enkel uit de pers. Behoudens wat ik in de kranten heb gelezen, weet ik hier niets van. Ik ken het doel of de inhoud van het onderzoeksopdracht niet.

Zoals de heer Verreycken - die hier trouwens helemaal niet zo nieuw is - weet, heeft de federale overheid nog steeds een hele reeks bevoegdheden op het lokale niveau. Ik denk hierbij aan de politie, de veiligheid, de sociale zekerheid, het leefloon, de maatschappelijke integratie, de sociale economie, het verblijfsrecht en het asielrecht. Deze bevoegdheidsverdeling is het gevolg van onze onvolmaakte staatshervorming. Het debat over de homogene bevoegdheidspakketten is nog niet afgerond.

Minister Dupont beschikt met andere woorden over heel wat raakvlakken tussen de federale overheid en het gemeentelijk niveau om een dergelijk onderzoek te laten uitvoeren. Hij kan de uitvoering van de federale bevoegdheden op gemeentelijk niveau laten onderzoeken.

De Vlaamse regering wil zich niet over de opportuniteit van dit federale initiatief uitspreken. Indien de heer Verreycken vragen heeft, kan hij die best door een partijgenoot in een van de federale kamers laten stellen. Wij spreken nooit een waardeoordeel uit over de politieke opportuniteit van beslissingen die op een ander bestuursniveau worden genomen. We zouden dergelijke waardeoordelen van het federale niveau over Vlaamse beslissingen trouwens ook niet appreciëren.

Zoals ik daarnet reeds heb vermeld, ken ik het initiatief van minister Dupont enkel uit de persartikelen die hierover zijn verschenen. Formeel heeft minister Dupont mij, of andere leden van de Vlaamse regering, niet benaderd. Voor mij bestaat

Keulen

dit onderzoek naar het kiesgedrag van de inwoners van Antwerpen en Gent officieel dan ook niet.

De vraag of het onze intentie is aan dit onderzoek mee te werken, is op dit ogenblik niet aan de orde. We hebben namelijk geen enkele vraag om samenwerking gekregen. Ik weet zelfs niet of minister Dupont al concrete beslissingen heeft genomen om dit geplande onderzoek daadwerkelijk in gang te zetten. Op dit ogenblik gaat het allicht om een hypothetische mogelijkheid. Aangezien mij geen enkele vraag wordt gesteld, ben ik alleszins geen betrokken partij.

De voorzitter : De heer Verreycken heeft het woord.

De heer Rob Verreycken : Mijnheer de voorzitter, we zullen op het federale niveau wellicht iemand bereid vinden om minister Dupont daar vragen over te stellen.

Mijnheer de minister, indien u in de toekomst toch betrokken zou worden bij dit dossier, dan hoop ik dat de Vlaamse overheid geen medewerking zal verlenen aan dit initiatief. Ik vind dat een regeringspartij op kosten van de belastingbetaler geen onderzoek mag voeren naar verschuivingen bij verkiezingen. Als politieke partijen daarin geïnteresseerd zijn, moeten zij dat door hun eigen onderzoeksbureaus en studiediensten laten uitzoeken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 10.30 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetsevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP : Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN : Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

